

Biz Konduramıyorduk,

Biliyordu

Ölmeden önce bilmek ve bitirmek istediği şeyler vardı.

Örneğin 10 Kasım'a yetişemeyecekti.

Ama 1 Kasım seçimlerine gitmenin üzüntüsünü yaşıyor ve seçim sonuçlarında halkın özgürlük ve demokrasiyi seçip seçmeyeceğini merak ediyordu.

Editörlüğünü yaptığı bültenin son sayısını bitirmeden gitmek istemiyordu.

Zaman zaman kapanan bilinci açıldığında hemen gelen yazıları düzeltmek için kağıt kaleme sarılıyordu.

Son nefesini yoğun bakımda vermek istemiyordu.

Bilinç bulanıklığı geliştiğinde solunumu yetersizleştiği için odasının yakınına 'yeniden canlandırma cihazları' yerleştirilmişti. Yatmaktan sıkıldığı bir zaman;

"Abi beni biraz gezdirir misin?" diye sormuş, onu koridora çıkartmışım.

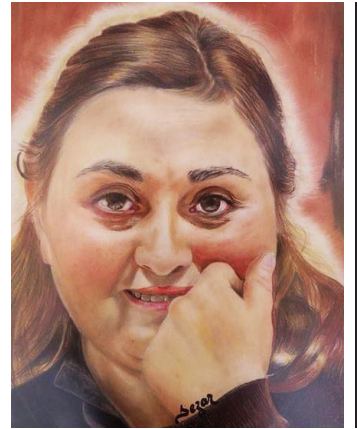
Acil müdahale setini görünce hiddetlendi, azarlar bir tonla:

"Sakin bana müdahale etmeyin ve yoğun bakıma almayın!" diye tembih etti.

Son anlarında yoğun bakımda olmak istemiyordu.

Ölümü elinde kalemi ve kağıdı ile karşılamak istiyordu.

Saatleri, hatta dakikaları kaldığını bilmesine rağmen kendini yaşama karşı bu kadar borçlu hisseden kimseyi tanımadım.

Kimseden bir şey istemez, her işini kendi yapardı.
Hem yardım almayıp, hem de elinden geldiğince yardım sevdalısı olan biriydi.

Hastaneye her gün benden önce gelir, gelirken de elinde mutlaka iki-üç çantası olurdu. Dizüstü bilgisayar çantası, kitap ve makale çantası ve içinde yok yok çantası.

Üç yıl önce sol kol kemiği hastalığın sepiintisi nedeni ile kırılmıştı. Bunca ağırlığı taşıması öylesine zordu ki... Zordan öte imkânsızdı.

Buna rağmen o çantaları yaz, kış demeden her gün -kemoterapi aldığı günlerde dahi- taşıyor, akşama kadar da o materyallerle çalışıyordu.

Akşamları beraber çıkardık, hastaneden...

Bir keresinde dahi çantalardan birinin taşımasına yardımcı olma teklifimi kabul etmedi. Odamın kapısını kilitlemek üzere elimdeki çantayı yere koyarken, hemen kapar, uzun süre de vermezdi.

"Senin yükün ağır" derdi.

Anlayacağınız çanta kavgası yaparak terk ederdik hastaneyi...

Tuba, yirmi yılı aşkın zamandır birlikte çalışıyor olmamıza rağmen kişisel hiçbir şey istemedi benden.

Bir şey hariç!...

Bilimsel kongreler, turistik geziler nedeniyle dünyanın ve ülkemizin pek çok yerini gezmiş, görmüş, anılar biriktirmişti.

DEYRULZAFARAN MANASTIRI

Fakat Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ne gidememiş, birkaç kez;

“Abi, beni Diyarbakır’a, Mardin’e götürür müsün?” diye sormuştu.

Son bir yılında ailesi de, ben de yalnız başına uzun yolculuklar yapmasını istemiyorduk. Ya aileden biri, ya sınıf arkadaşları, ya da ben eşlik ediyordum ona. Sanırım durum değerlendirmesi yapmış, o geziye benimle gidebileceğini düşünmüş olmalı ki benden istemiş, ben de:

“Olur, bakarız.” demiştim.

Onun bu isteğini evren duymuş ve ilgili kişilere iletmış olmalı ki, o akşam derneğimizin (Türk Toraks Derneği) Güneydoğu Anadolu Şubesi’nden aradılar:

“Mayıs ayı bilimsel toplantımızda soliter pulmoner nodülleri konuşacağız.

Tuba Hoca’nın değişik panellerde konuştuğunu biliyoruz, çağırsak gelir mi?

Sağlığı uygun mu?” diye sordular.

Severek kabul etti.

-“Ailem tek başıma gitmeme sıcak bakmayacaktır. Sen de gelirsin, değil mi?” diye sordu.

İkimiz de yıllık izinlerimizden birkaç gün alarak, toplantıya gittik.

Refik, Serdar ve Güngör Hoca’nın bizi havaalanında karşılamaları görülmeye değerdi.

Daha önce değişik zamanlarda gitmiş, hiç böylesine coşku ile karşılanmamıştım.

Fark Tuba sevgisinden kaynaklanıyordu.

Ağır bir tedavinin bütün yan etkilerine rağmen, Tuba’nın iyi görünmeye çalıştığını görüyor, onu yormamaya çalışıyordum, gezi süresince...

“Onu iyi bir zamanında yeniden getirmeliyim buraya” diye düşünüyordum.

Tuba ise -adeta- bir daha gelemeyeceğini hesaplayarak, geziyi olabildiğince değerlendirmek istiyordu.

On iki yıllık hastalık süresince nice badireleri atlatan Tuba'nın, bunu da atlatacağını düşünüyordum.

O ise önünde yılların değil -sadece- ayların kaldığını biliyordu.

Benden daha fazla Tuba aşığı olan Serdar da yıllık izninden birkaç gün alarak, -kim bilir kaçınıcı kez gezdiği-bölgeyi ilk kez geziyormuş gibi heyecanla rehberlik etti bize, Diyarbakır, Dara, Mardin, Midyat,.....gezdik.

Bugün Tuba'nın yedinci ölüm yıl dönümü onu tanıyanlar için...

Ancak Kocaeli Tıp Fakültesi'nde Tuba, her öğretim üyesinin odasında, memurların masasında, sekreterlerin bürosunda, servislerin duvarlarında resimleri ile, toplantı salonlarında da ismi ile yaşıyor.

Daha dün anlattığım amfi dersinde onun ders slaytlarını kullandım.

Her Göğüs Cerrahisi staj grubunda onun derslerini, onun hazırladığı şekliyle anlatıyorum.

Öğrencilerimin en iyi anladığı dersler onunkiler oluyor.

UNUTMADIK UNUTULMAZSIN

Salih Topçu

2 Kasım 2022, Umuttepe

**Yaşamak güzel şey doğrusu
Üstelik hava da güzelse
Hele gücün kuvvetin yerindeyse
Elin ekmek tutmuşsa bir de
Hele tertemizse gönlün
Hele kar gibiye alnın
Yani kendinden korkmuyorsan
Kimseden korkmuyorsan dünyada
Dostuna güveniyorsan
İyi günler bekliyorsan hele
İyi günlere inanıyorsan
Üstelik hava da güzelse
Yaşamak güzel şey
Çok güzel şey doğrusu.**

Melih Cevdet Anday

Hadi uyan
Aydınlığa çık da çil gözlerin ışısın
İlkyazlar sıcağı biriksin yüreğine
Yoksul olsan da uyan
Garip olsan da uyan
Madem ki güzelsin, güzeli yaşatmak için
Madem ki iyisin, iyiliği yaşatmak için
Madem ki umutlusun, umudu yaşatmak
için
Metin Elođlu

